

Welkom, daglicht!

Hoe aangrijpend: het lied *No matter what happens*, gezongen door Barbra Streisand in de al even aangrijpende film Yentl, waarin zij de hoofdrol speelt. Hoe indrukwekkend vertolkt door Frans van den Brink, bekend als tandarts hier ter plaatse, tijdens de eindscène van de tweede Twentse Kerststoet op 21 december jongstleden.

Als tekstschrijver van de stoet was één van mijn taken om een dialoog te schrijven voor de zon en de maan. Deze dialoog was bewust gekozen. Ten eerste vanwege de kortste dag waarop de stoet plaatsvond: van oudsher een moment waarop de angst het grootst was of het daglicht, belichaamd door de zon, wel terug zou keren. Ten tweede vanwege het feit dat 21 december (in 2014) de vierde Advent was, de dag waarop in kerken Psalm 19 gezongen wordt. Daarin spreken dag en nacht en en lezen we dat de zon als uit een tent tevoorschijn komt om als een held het licht te brengen. Vandaar dus zon en maan en hun gesprek.

Hun dialoog, knap uitgevoerd door Arie van der Beek en Jeroen Groote Schaarsberg, werd afgewisseld met solo-, koor- en samenzang. Kijkend naar de teksten van deze liederen raakte mij uit *No matter what happens* vooral deze regel: *For too many mornings the curtains were drawn/ It's time they were opened to welcome the dawn.*

Wanneer dit gezongen is (en beantwoord met terecht groot applaus!) zegt de zon: 'Voor teveel morgens zijn de gordijnen gesloten'. Een sterk en raak beeld: gordijnen die dicht zijn voor de morgen, lamellen gesloten voor het daglicht, luiken beloken voor de zon, die er wel *is*, maar dikwijls door *onzelf* verduisterd wordt.

In de dialoog tussen Maan en Zon volgt dan een soort van duet.

Maan: Tijd dat jij weer stralen gaat, kom maar op, jij dageraad....

Zon: ....tijd van wissel van de wacht aan het einde van de nacht...

Maan: ...tijd voor liefde om te schijnen, tijd voor angsten die verdwijnen...

Zon: ...tijd voor stralen levenslicht dat op mensen wordt gericht...

Maan: ...tijd om glanzend uit te stralen wat wij horen in verhalen.

De verhalen die we hoorden en deelden met Kerst en Oud en Nieuw, zijn verhalen van nieuwe hoop, nieuw leven, nieuwe mogelijkheden, nieuwe kansen ook. Ze gaan over de tekenen van nieuw daglicht in verduisterde levens. Zonlicht na een aardedonkere nacht. Perspectief na alles wat toegesloten leek. Toch nog een kans, wanneer alles verkeken leek. Nieuwe energie, waar alles op leek.

Wanneer we elkaar 'beste wensen' toezeggen bij een nieuw jaar, wanneer we elkaar 'veel heil en zegen' wensen (zoals ikzelf graag doe), of 'gelukkig nieuwjaar' of 'geluk in tuk', of welke variant daarop dan ook, dan gaat er over dat we elkaar toewensen dat daglicht, zonlicht, liefdeslicht, hooplicht, perspectieflicht over je bestaan mag schijnen.

Wanneer we elkaar het beste wensen, verwelkomen we in elkaars leven het daglicht. En zeggen we eigenlijk, samen met die mooie woorden uit Yentl: *Het is tijd dat ze (de gordijnen) opengaan om de dageraad te verwelkomen.*

Dus: welkom, daglicht! Welkom, zon!
In 2015 en heel ons verdere leven!

ds. Johan Meijer